

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

Κατά τὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμον μὰ Γαλλίδα χωρὰ, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἐκλήθη ἐξουσιώμενος ὑπὸ τὰ ἄλλα καὶ ἀνεχώρησε πρὶν προστάξῃ νὰ τὸν ἰδῇ γιὰτὶ ἔλειπε κάπου, ἀποφάσισε νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ κάθε μέσον. Μόλις λοιπὸν ἔμαθε ὅτι βρισκόταν στὴν κοντινὴ πόλιν, ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον.

Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὴν ἐπιπορόθησαν ὅτι τὸ τριήμερον στὸ ὅποιο ἀνῆκε ὁ σύζυγός της εἶχε διαταχθεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ μέτωπον καὶ εἶχε φθάσει πρὶν ἀπὸ μὴν ὥρα.

Τότε ἡ ἀκαταπόνητη γυναίκα, ἡ ὁποία ἐννοοῦσε νὰ ἰδῇ ὁπωσδήποτε τὸν ἀναχωροῦντα σύζυγό της, μῆτις ὄ' ἕνα ἄμαξι καὶ πήρε τὸν ἴδιον δρόμον ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει προηγουμένως καὶ τὸ σῶμα στὸ ὅποιο ἀνῆκε ὁ σύζυγός της. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὸ δρόμον κατώφθισε τέλος νὰ φθάσῃ τοὺς στρατιώτες καὶ μάλιστα νὰ τοὺς προσπεράσῃ. Πήδησε τότε γρήγορα κάτω ἀπ' τὸ ἄμαξι της, στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἀλόνοντας τὰ χέρια της, φώναζε στους φαντάρους ποὺ προχωροῦσαν ἀν :

— Σταθήτε !

Ἐκεῖνοι προσάθησαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν, γιὰτὶ τοὺς ἐδῆλωσε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ποδοπατήσουν γιὰ νὰ περῶσαν.

Ἐπὶ τέλος ἔφτασε ἔφριτος ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ζητώντας νὰ μᾶθῃ τὴ συμβάνει. Ἡ γυναίκα ἔπιασε τότε τὸ χάλινον τοῦ ἀλόγου τὸν καὶ τοὺ ἔλεγε χλαίοντας :

— Κύριε ἀξιωματικέ, ξεκίνησα ἐπιτήρηξ ἀπ' τὸ χωριὸ μου γιὰ νὰ φιλήσω τὸν ἄντρα μου ποὺ πᾶει στὸν πόλεμον, γιὰτὶ ἴσως νὰ μὴν τὸν ξαναδοῦ. Βρίσκεται τώρα μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν σας καὶ φρονεῖ, χωρὶς νὰ τοῦ ἔχω δώσει τὸ τελευταῖο φιλί τοῦ ἀποχωρητισμοῦ.

Ὁ ἀξιωματικός τὴν ἐκρίνασε γιὰ μὴ σιγηρὴ μὲ καλοσύνη καὶ διέταξε μὲ ἠχηρὴ φωνή :

— Ἄλτ ! Κάνετε ἀνάκαιον ἐνὸς τετάρτου ! Καὶ βοηθήστε αὐτὴ τὴν γυναίκα νὰ βροῖ τὸν ἄντρα της. Πήγαινε τώρα, κυρά μου, καὶ κῆραξε νὰ μὴν πᾶει χωρὶς αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα ποὺ σοὺ παραχωρῶ...

Κι' ἔτσι ἡ ἀισθηματικὴ Γαλλίδα, γὰρ ὅς τιν ἐπιμονὴ της, κατόρθωσε νὰ ἀποχωρήσῃ μὲ τὸ στερεὸν φιλί τὸ σύζυγό της...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

Ρώτησαν κάποτε μὲ Γερμανίδα τὴ προτιμοῦσε νάναι, ἄνδρας ἢ γυναίκα.

— Γυναίκα, ἀπάντησε.

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἔτσι, εἶπε, δὲν θάμουν καταδικασμένη νὰ παντρευθῶ... μὲ μὴ γυναίκα !...

σαν μὲ σπαθὶ καὶ μὲ λόγγες καὶ συναγωνιζόντουσαν ποῖος θὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ καλύτερον γτόπημα.

Τέλος ὁ Ἀνδρόνικος πῆθανε.

Μὰ ἡ μαγία τοῦ λαοῦ δὲν εἶχε χορστει ἀκόμα.

Ἀφοῦ ἀφροτρίσαν ἀφιλοκόδως τὸ πτόμα του, ξέσπασαν κατόπιν στὶς εἰκόνας του καὶ στοὺς φίλους του.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὸ πτόμα του ἔμεινε ἄταφο στον Ἰππόδρομον, ὧς ὅταν τέλος μερικὸι καλοὶ χριστιανοὶ τὸ πήραν χωρὰ καὶ τὸ ἔθαψαν...

Ἔτσι πῆθανε, κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1185, σὲ ἡλικίᾳ ἔξηναπέντε ἐτῶν, ὁ αυτοκράτορας Ἀνδρόνικος, ἀφοῦ ἐγέμισε ὅλο τὸ δωδεκάτο αἰῶνα μὲ τὸ θόρυβον τῶν περιπετειῶν του, μὲ τὴ λάμψη τῶν ἐγκλημάτων του καὶ μὲ τὰ σκάνδαλα τῶν ἀκολασίῶν του.

Ἡ ζωὴ του, ποὺ φαίνεται φανταστικὴ σὰν μυθιστόρημα, εἶνε ἴσως ἡ πιὸ περιπετειώδης ἀπ' ὅλων τῶν αυτοκρατορῶν τοῦ Βυζαντίου. Μὲ τοὺς πολέμους του, μὲ τὴν ἀνδρεία του, μὲ τὴν ἀποδορῆσιν του, μὲ τοὺς ἔρωτάς του, μὲ τὶς ἐπιμένει καὶ τὶς δυσμενεῖς τῆς τύχης, ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς τυροδικτικὸς πρίγκιπυ—παραγωγικὸς τύπος ἐπιερανοῦσθῶν—γοητεῖται ἀκόμα ποὺ μεταγενεστέρως, ὅπως ἐγνώθησε καὶ τοὺς συγχρόνους του. Μὲς' στὴ ζωὴ τοῦ μεγαλοφυοῦς καὶ διεσφαιμένου αὐτοῦ πρίγκιπυ, ὁ ὁποῖος ἐνὸς θὰ μπορούσε νὰ σῶσῃ τὸ Βυζάντιον, ἐπέταξε τὴν πτόμα του, βροῖσεται συγκεντρωμένη ὅλη ἡ ἐποχὴ του, ἡ τόσο ἀνάμικτη ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, μὴ ἐποχὴ σκληρῆ, φερχτῆ, μὰ ἰκανὴ νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ θαύματα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἔνα ἀνέκδοτον τοῦ Τερτσέτη. Ὁ πολεμιστὴς καὶ ἡ Ἄγια Μετάληψις. Ὁ Καπετὰν Πλωμῆς στὸ Θέρισον. Πλωμῆς καὶ Βενζέλος. Οἱ τίτλοι τοῦ Κωλέττη. Γράψε... «Ἐλλάπν!» Ὁ Ροδοκανάκης γιὰ τὴν ἡλικίᾳ τῶν γυναικῶν. Ὁ Βδελδοπέυλης καὶ οἱ μέγιστοι. Ἡ ἀπάντησις τοῦ γαβριῶ.

Ὁ Γεώργ. Τερτσέτης ἀναφέρει τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον :

Ἔνας γενναῖος Μοραῖτης πολεμιστῆς, ποὺ ἦταν γυναικῶς γιὰ τὰ πολεμικὰ του κατορθώματα, πῆγε ἔπειτα ἀπὸ μὴ μὰξ η, ὄ' ἕνα πνευματικὸ γιὰ νὰ μεταλάβῃ.

Ὁ πνευματικὸς σὰν ἀκούσε τὴν ἐξομολόγησιν του, τοῦ ἔειπε : — Δὲν μπορῶ, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσω ἀδεία νὰ ζωνοηθῆς, γιὰτὶ ἔχεις σκοτώσει ἀνθρώπους.

Πικραμένος ὁ πολεμιστὴς σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μεθώνης καὶ τοῦ παρατονήθηκε. Σὰν τὸν ἀκούσαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τοῦ ἔειπε :

— Ἐλα τὴν Κυριακὴν στὴ λειτουργίᾳ.

Ὁ πολεμιστὴς ἔπῃγε πρῶτα καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Ἄγιης Κοινωνίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος βῆκε στὴ μεγάλη πύλιν τοῦ ἱεροῦ μὲ τὸ δισκοπότηρον στὰ χέρια, τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἔειπε :

— Ἐλα, παιδί μου, πᾶρε τὸ δισκοπότηρον καὶ κοινωνήσω μόνος σου !... Τὰ χέρια σου εἶνε πιὸ ἄξια ἀπὸ τὰ δικὰ μου, γιὰ νὰ σὲ κοινωνήσουν. Ἐμεις γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς Πατρίδος κοκί τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, πολεμοῦμε μὲ δεήσεις. Σὺς ὅμως ἀντιμετωπίζετε τοὺς γένειους μὲ τὰ στήθη σας !... Καὶ τὸν ἐκόνουησε.

Στὸ χωριὸ Γαράζου, τοῦ Μυλοποτάμου τῆς Κρήτης, ζεῖ ἀκόμα ἕνας γενναῖος Κρητικὸς ἀπαιχτογῆς, ὁ Καπετὰν Πλωμῆς.

Ὅταν ὁ Βενζέλος ἔκαμε τὸ νόημα τοῦ Θέρισου, ὁ Πλωμῆς σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ Θέρισον. Ἐκεῖ ὅμως ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκανε, παρὰ νὰ διασχίῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν ἐπαναστατῶν δούος θεωροῦσε ἀνάνηδος γιὰ τὸν ἄγωνιαν, καὶ μὰξ μ' αὐτοὺς ἐξυπολαίους καὶ τοὺς παληανθρώπους.

Ἔτσι εἶχε διώξῃ ἀρκετοὺς, ἀς ποὺ μὴ ἡμέρας τὸ ἔμαθε καὶ τὸν ἐκάλεσε ὁ Βενζέλος.

— Καπετὰν Πλωμῆ, τοῦ λέει, ἐγὼ τραμῶ νὰ μὰξέφω κόσμο ἐδῶ καὶ σὺ τὸν διώχνεις ;

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, ἀρχηγέ, ἀπάντησε ὁ καπετὰν Πλωμῆς. Ὁ Ζαῖ οἱ σοὶ ἤθαμε ἐδῶ, ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ, τραλλοὶ εἴμαστε καὶ γυναικῶσι. Μὰ αὐτοὺς ποιδιώξῃ ὁ ἐπαράκαναν καὶ θὰ μὰς δημιουργήσῃ γουσανὸν στὸ τέλος τίποτα φασαφίς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγουν.

Καὶ ὁ Βενζέλος βῆκε σοστά τὰ λόγια τοῦ Καπετὰν Πλωμῆ καὶ τὸν ἄφησε ἐλευθέρου νὰ κινήῃ τὴ δουλειὰ του.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης Κωλέττης πῆγε ὡς πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι, ἀντικαταστήσας τὸν πρίγκιπιν Καρατζά, μὲ ἀ μέρα πρὸ βροσκοτον σὲ κάποιον ἀριστοκρατικὸν σαλόνιν, τὸν ρώτησε ἕνας ἀπ' τοὺς καλεσμένους, ποῖος ἦταν ὁ τίτλος του.

— Πῆρεξούσιος πρέσβυς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἀπάντησε μὲ ὑπόληψη ὁ Κωλέττης.

— Ναι, ἀλλὰ πὼς ὑπογράφεται ἡ Ἔσοχότης σας ;

— Ἰωάννης Κωλέττης.

— Καὶ οἱ τίτλοι σας ; Εἰσθε πρίγκιπυ, κόμης, μαροκίφους ;

— Ἰωάννης Κωλέττης, δὲν σὰς φτάνει ;

— Μόνον ;...

— Μόνον. Καὶ ἂν δὲν σοῦ φτάνει αὐτὸ, πρόσθεσε καὶ τὸν τίτλον «Ἐ λ λ η ν» !...

Ὁ μακαριτὸς Πλάτων Ροδοκανάκης, ὁ λεπίος συγγραφεὺς ποὺ γάθηκε τόσο πρόφωρα, λόγων γεννομένου αἰστέ, σὲ κάποιον κυριῶν, στὸ Ἄσπι τῆς κ. Κουεζῆ, ἀν ἐνθυμιώμεθα καλῶς, περὶ τῆς ἡλικίας τῶν γυναικῶν, ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι :

— Τὰ τριάντα χρόνια εἶνε μὴ ἡμελεῖ ἂ καλὴ θελήσει καὶ γι' αὐτὸ πολλὰς κυριῶς ἀποφάσισαν νὰ μείνουν γιὰ πάντα στά... τριάντα !...

Μιὰ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον τῶν Ἀθηνῶν μιλοῦσε ὁ Βδελδοπέυλος γιὰ τὴν ἔλαττιες τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ζῶσμου καὶ τὰ ἐκείσε δια κα ἰδίως τῆ μέθῃ.

— Ἡ μέθῃ εἶνε τὸ ἐλευντόρον ἀμάρτημα, ἐφώνησε. Ἔπρεπε ποὺ πηγαίνον οἱ μέθιστοι, ἀβελόποιον ; Οἱ μέθιστοι ἔχετε, λέω, ποὺ πηγαίνον ;

— Στὶς... ταβέρνας, δασκαλεῖ !... ἀπ' αὐτῆς ἀξάφρα ἕνας ἔξυπνος μορτώπος καὶ τὸ πλ' τῆος τῶν ἀκροατῶν ξέσπασε στὰ γέλια.